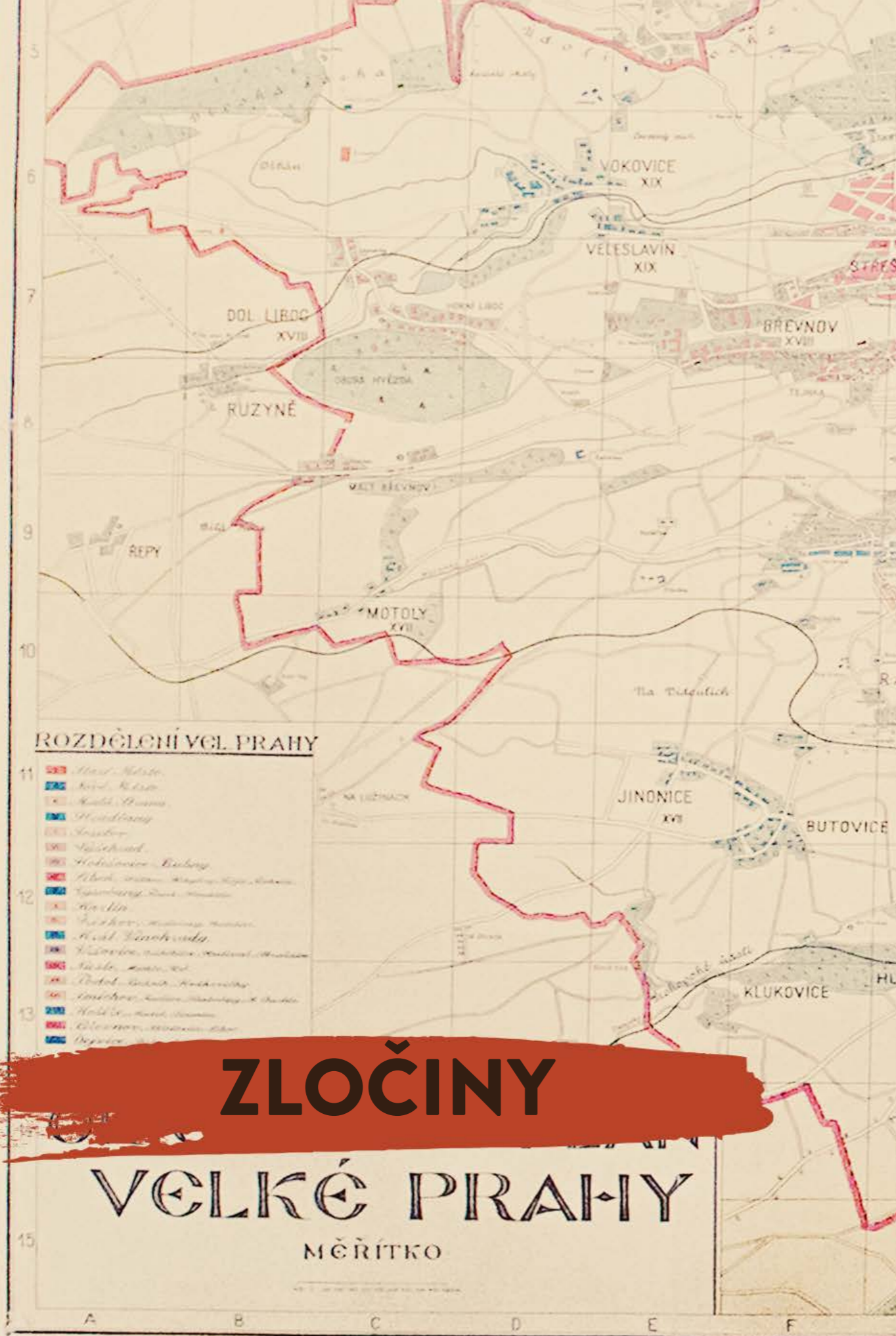

A promotional poster for the TV series 'Zločiny v Velké Praze'. It features three men in suits standing in front of a background map of Prague. The man in the center is wearing a dark suit and has a beard. The man on the left is wearing a grey suit and has a mustache. The man on the right is wearing a brown tweed jacket and has a beard. The title 'ZLOČINY' is written in large, bold, gold letters, with 'VELKÉ PRAHY' written below it in a similar style. The background map shows various districts of Prague, including 'VIII', 'VYSOČA', 'P. BUBNA', 'ICE', 'K', 'HRODLOREZY', and 'XII'.

ZLOČINY

VELKÉ PRAHY

 Česká televize

Píše se rok 1922.

1. ledna vznikla Velká Praha – k centru byly připojeny Dejvice, Břevnov, Smíchov, Žižkov, Karlín, Nusle a další čtvrti.

Nová postava na českém televizním seriálovém nebi – inspektor Hynek Budík (Jaroslav Plesl). Zkušený rakousko-uherský kriminalista, manžel šlechtičny (Lenka Vlasáková) a otec dvou dcer (Sabina Rojková, Darija Pavlovičová), se po převratu v roce 1918 stává Čechoslovákem a příslušníkem kriminální policie nově vzniklého státu. A v roce 1922, kdy se děj seriálu začíná odvíjet, se dočká i touženě očekávaného povýšení. Má to ovšem háček: toho roku totiž z obcí, obklopujících tehdejší Prahu, vzniká sloučením takzvaná Velká Praha. A právě ta výrazně zasáhne do osudu hlavního hrdiny. Spolu se svými kolegy, inspektorem Rudolfem Havlíkem (Jiří Langmajer) a policejním agentem Martinem Nováčkem (Denis Šafařík), bude inspektor Budík zápasit se zločinem v trochu jiném prostředí, než na jaké byl dosud zvyklý.

„Svět první republiky je považován za idylickou dobu, kdy vše mělo ještě svá pravidla a jistou noblesu. Asi jde pouze o naši představu, ale utíkáme k ní rádi a je nám v ní dobře. Z toho vyplývá popularita seriálů jako Hříšní lidé města pražského nebo Četnické humoresky. Náš seriál z tohoto pocitu rovněž těží, ale zároveň se ho nebojí nabourávat. Výběr jednotlivých případů je ovlivněn dobovou atmosférou nedávno prožité světové války, stejně tak jako sociálními a společenskými disproporcemi tehdejší společnosti. Ani náš velký detektiv, inspektor Budík, není muž bez bázně a hany, ale často dostává od života co proto. Tyto dva protiklady, střet idylického světa s realismem, tvoří hlavní dramatický motor Zločinů Velké Prahy.“

kreativní producent České televize Jan Lekeš

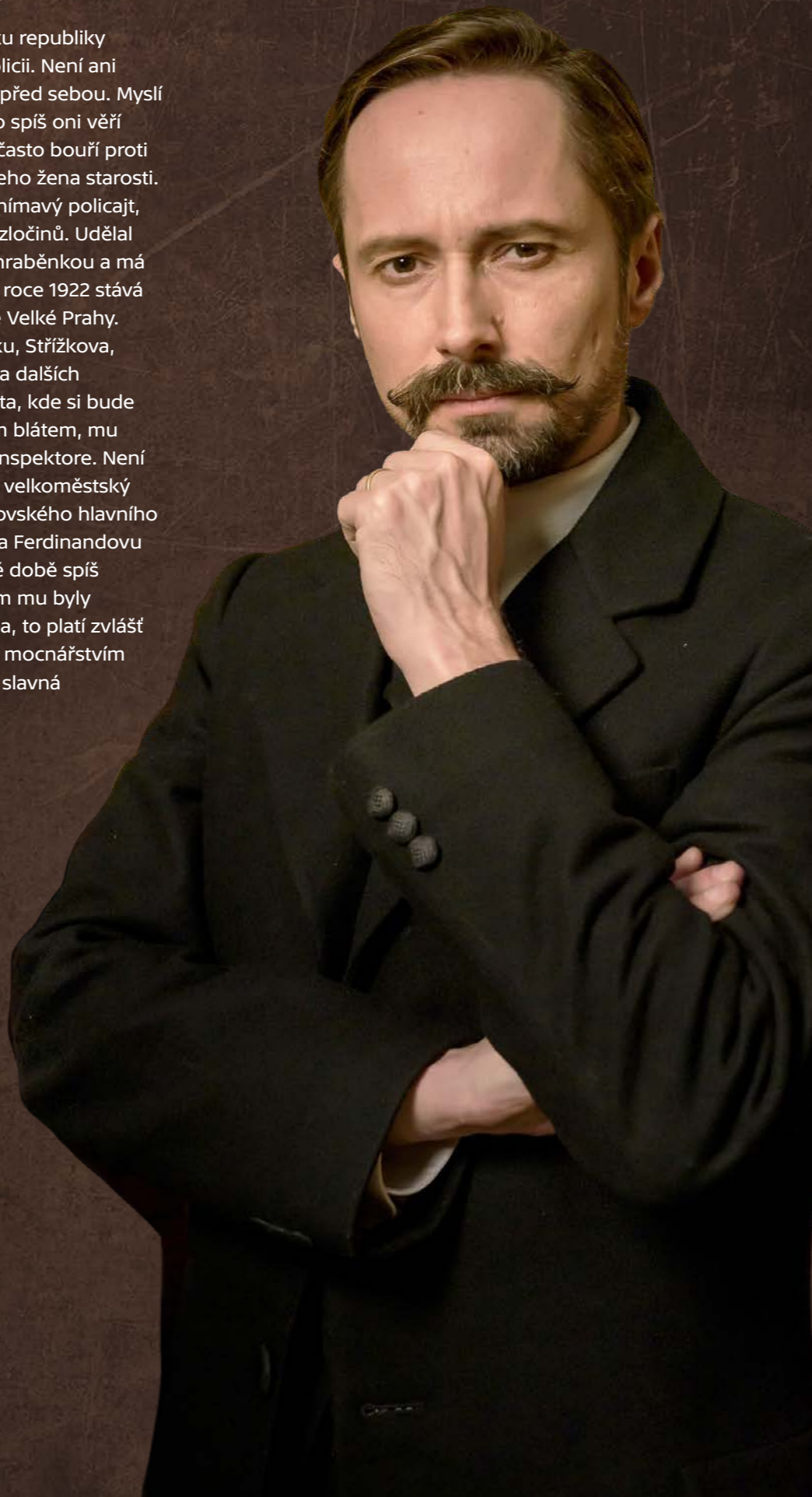
„Seriál sází na velkou ústřední postavu. Ta je hlavním tahounem, ta míří vpřed v hlavních motivech jednotlivých kriminálních případů z Velké Prahy a také v bočním dostředivém motivu. Ten tvoří osudy členů rodiny inspektora Budíka, tedy jeho česko-maďarské manželky Ilony, které byl zákonem zrušen šlechtický titul, a dvou dospívajících dcer Julie a Sisi. Dvě provázející postavy detektivů tvoří zkušený inspektor Havlík, dříve Budíkův rovnocenný kolega, dnes jeho podřízený, který má naprosto neodolatelnou schopnost okouzlit ženy. A mladý policejní agent Martin Nováček, chlapec chytrý, šikovný, avšak od začátku pozoruhodně propojený s jednou z Budíkových dcer, což nepřináší zrovna jednoduché situace.“

scenárista a autor námětu Jan Otčenášek

VRCHNÍ INSPEKTOR HYNEK BUDÍK

Celý dosavadní život až do vzniku republiky pracoval v rakousko-uherské policii. Není ani mladý, ani starý, ale stáří už vidí před sebou. Myslí si o sobě, že rozumí lidem, ale to spíš oni věří jemu. Je to intelektuál, který se často bouří proti sobě samému. Proto s ním má jeho žena starosti. Ale především je to zkušený a vnímavý policajt, který už vyřešil imponující řadu zločinů. Udělal i jiné věci, například se oženil s hraběnkou a má dvě dcery. Právě tento muž se v roce 1922 stává policejním šéfem nově ustavené Velké Prahy. Tedy Bohnic, Hloubětína, Proseku, Střížkova, Královských Vínohrad, Hrdlořez a dalších městských částí. Všechna ta místa, kde si bude špinit elegantní botky vesnickým blátem, mu odted' budou říkat pane vrchní inspektore. Není to přesně to, po čem touží, je to velkoměstský člověk, patří do původního Královského hlavního města Prahy, na Příkopy nebo na Ferdinandovu třídu, pozdější Národní. Tyto v té době spíš vesnice s předměstským pachem mu byly naprosto cizí. Ale služba je služba, to platí zvlášť pro toho, kdo si zadal se starým mocnářstvím a teď mu zbývá jen jeho velká a slavná profesionalita.

JAROSLAV PLESL

Dobové filmy v sobě mají ono vábivé kouzlo

Jak hodnotíte svou postavu? Představuje vrchní inspektor ryze kladný charakter?

Inspektor Budík přichází do Prahy z Vídně. Je tedy elegantním, městským člověkem s nejlepším vychováním. Švihácký, charakterní a kultivovaný policista, s lehkou obsesí na kvalitní oblečení a čisté boty. Loajální k nové republice, ale občas vzpomínající na „staré dobré časy“. Musím se teď trochu usmívat, ale když jsem se na roli připravoval, přehrával jsem si v hlavě všechny možné detektivky té doby, nebo spíš o té době, abych se aspoň trochu přiblížil espritu těch elegantních vrchních inspektorů a detektivů, které známe z českých, ale třeba i britských detektivních filmů a seriálů.

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Jaroslavem Brabcem?

S režisérem Jardou Brabcem jsem před tímto projektem nikdy nepracoval a vlastně mě překvapilo, když mi takhle velkou roli nabídl a projevil takovou důvěru. Jsem tomu strašně rád. Byla to skvělá práce, natáčení trvalo téměř rok a za tu dobu se z nás stali blízcí přátelé. Nebývale energický a zábavný člověk, který přesně ví, co chce, a zároveň je otevřený improvizaci. Každý obraz, každá scéna se pečlivě zkoušela. Byl to tvůrčí proces, při kterém jsme se vzájemně doplňovali a inspirovali. Nikdy nedal najevo únavu, nikdy nebyl nepříjemný nebo netaktní. Režuruje s citem a zároveň věcně. Jarda Brabec je pro mě velký frajer v tom nejlepším smyslu slova. Lidsky i profesně.

Měl jste s přípravou na roli nějaké potíže? V seriálu občas použijete němčinu a maďarštinu. Jak Vám to šlo?

Součástí přípravy je především naučit se text. A tady ho byla kvanta. Některé natáčecí dny jsem si ve scénáři označil jako „dny H. P.“ – Hercule Poirot. A ty mi vždycky daly hodně zabrat. Během nich jsem vždy na konci případu sumarizoval, jak to všechno vlastně bylo, kdo byl a už není podezřelý, kdo je a kdo není vrah. No a někdy to byl monolog na dvě stránky. A do toho němčina a maďarština, protože Budíkova žena, kterou hraje Lenka Vlasáková, je Maďarka, a proto spolu doma občas mluví její rodnou řečí. Tyhle repliky jsem musel doslova nadřilovat. A aby to znělo přirozeně, to jsou hodiny práce. Nicméně docela jsme si to s Lenkou užívali, protože maďarština je opravdu výjimečná řeč. S Lenkou Vlasákovou se známe dlouho, natočili jsme spolu několik věcí a hrajeme spolu na Letních shakespearovských slavnostech v představení Hamlet. Vždycky se na Lenku těším a obdivuju ji. Jedna z nejlepších hereček své generace a přitom skromná, pokorná a nesmírně pracovitá.

Jak se Vám spolupracovalo ve trojici s Vašimi dalšími kolegy?

Moje kolegy policisty hrají Jiří Langmajer a DenisŠafařík. Denis je mladý herec, který ještě během natáčení studoval na DAMU, a byla radost sledovat, jak je stále lepší. Myslím, že o něm ještě hodně uslyšíme.

Je o Vás známé, že máte rád historii – seriál se odehrává na pozadí událostí první republiky a můžeme snad prozradit, že nám nabízí trochu odlišný pohled, než na jaký jsme zvyklí ze školních učebnic. Jak na dobu nahlížíte Vy? Myslíte si, že ji seriál dokumentuje věrně?

Co se týká doby po vzniku Československé republiky, myslím, že si ji trochu idealizujeme, že ji vidíme v sépiových barvách, jako obrázky z hrnečků u babičky nebo ze starých pohlednic. Ale za nadšením z nového státu byly stále cítit dozvuky první světové války, španělská chřipka, bídné podmínky dělnické třídy, nuzota pražské chudiny. Podmínky, ze kterých se rekrutovala zločinnost a pražská galerka. Proslulá hospoda Jedová chýše a vyhlášený bordel U mastného drdolu nám dnes znějí téměř poeticky. Ale zdaleka to poetické nebylo. Myslím, že seriál Zločiny Velké Prahy nemaluje věci na růžovo a některé epizody jsou temné a velmi dramatické. Ale dobrá detektivka musí být taková. Ať nám běhá mráz po zádech. Já mám tyhle detektivky nejradši. Příběhy, ve kterých je napětí i humor.

Není to poprvé, kdy hrajete v dobovém seriálu. Před čtyřmi lety jste například ztvárnil jednu z hlavních postav uznávané minisérie ve Zločinu v Polné. Jaký je Váš vztah k takzvaným dobovkám?

Dobové filmy v sobě mají ono vábivé kouzlo. Diváky baví jejich atmosféra, kostýmy, dobové interiéry, předměty, starobylá auta a kočáry. Způsob chování a dávné společenské normy. I když lidé a jejich příběhy jsou vlastně pořád stejní. Jenom na sobě mají jiné oblečení.

OBVODNÍ INSPEKTOR RUDOLF HAVLÍK

Jasný opak svého šéfa. Své rozpory řeší prakticky, ne filozoficky či morálně, i když chápe, o co jde. Jeho tlustý notes obsahuje jména všech pražských prostitutek, zlodějů a podvodníků. Jeho policejní instinkt je obávaný v každé pražské hospůdce nevalné pověsti. Jeho skutečnou, až legendární zvláštností jsou však ženy. Všechny bez rozdílu, je to demokrat. Častokrát stačí jen jediný pověstný pohled a dáma je jeho. V policejním sboru panuje shoda na jeho přezdívce – proutník. Není proti tomu, je racionální ve všem a oproti svému šéfovi Budíkovi se příliš nerozčiluje. Bere život tak, jak je, dělá to, co je třeba a kde to je třeba, jeho notes to vše obsáhne.

JIŘÍ LANGMAJER

Snažili jsme se postihnout tehdejší dobu co nejpřesněji

Jak Vy sám vidíte inspektora Havlíka? Čím je Vám sympatický nebo naopak nesympatický?

Havlík je veskrze sympatický člověk znalý tehdejších poměrů.

Jak se Vám spolupracovalo v triu s Jaroslavem Pleslem a Denisem Šafaříkem?

Pan Plesl je dnes už hvězda první velikosti, takže k němu vzhlížím, a pan Šafařík je zapálený herecký novic, o kterém ještě uslyšíme. Takže silné trio tří zcela odlišných charakterů. Což je vždycky zábavné.

Myslíte si, že dříve opravdu získávali policisté informace díky velmi blízkému vztahu s ženami a dokonalé znalosti galerky jako inspektor Havlík?

Nemyslím si nic. Jen vím, že jsme se všichni snažili postihnout tehdejší dobu co nejpřesněji.

Jaký máte vztah k natáčení dobových záležitostí?

V dnešní šílené době je ozdravné vrátit se zas o pár desítek let zpátky a prožít (byť jen před kamerou) Zločiny Velké Prahy.

Co žánr detektivky (ať už filmové, nebo knižní)? Jste jejím fanouškem?

Jsem fanouškem zcela jiných žánrů. O to přínosnější pro mě tato práce byla.

POLICEJNÍ AGENT MARTIN NOVÁČEK

Každá parta, tedy i ta policejní, má nějakého „mladého“, který jaksí doplňuje práci svých mistrů, pomáhá, učí se. Nomen omen Nováček to všechno splňuje. Je bystrý, ale zároveň dost nerozhodný. Je chytrý, ale snadno se stává cílem uštědřené rány. Mladistvě touží po ženě, ke své smůle si vybral Budíkovu mladší dceru, svůj vztah si tak chrání. Pečlivý je ale i v dalších věcech, je to snaživý chlapec. A protože by chtěl být skutečným profesionálem, pomáhá jeho práce k vyřešení nejednoho případu.

DENIS ŠAFAŘÍK

Skloubit natáčení a školu bylo skoro nemožné

Nováček je policejní benjamínek se vším, co k tomu patří. Měl jste někdy v životě podobné pocity, jaké zažívá Vaše postava?

Já a Martin Nováček máme mnoho společného. Například strach ze svých nadřízených. A dokud tento zvláštní „strachorespekt“ přetrvává, cítím se jako benjamín i proti své vůli. Cítím se tak v divadle a bylo tomu i při natáčení Zločinů. Mám staršího bratra, takže benjamín budu už napořád.

Jak jste se na natáčení připravoval?

Myslím, že pečlivě. Nejdéle trvala příprava knírku, rostl dva měsíce.

Dlouhá léta jste se věnoval klasickému tanci a baletu, ze zdravotních důvodů jste však musel přestat. Stýská se Vám po tom někdy? Uplatníte tento svůj talent i v klasickém herectví?

Když jsem musel s tancem skončit, bylo to smutné. O mnoho let později jsem byl přijat na DAMU a přede mnou se objevila nová a mnohem zajímavější cesta. Dnes už spíš jen z nostalgie baletím tak akorát na zahradě.

Rok jste studoval herectví v USA. Jaká to pro Vás byla zkušenost, v čem je jejich přístup jiný?

Pro přesnost je nutné dodat, že jsem do Ameriky odjel primárně s cílem zdokonalit se v anglickém jazyce a celkově zažít novou zkušenost. To, že byla na škole možnost volby hudebně-dramatického oboru, byl příjemný bonus. Avšak jednalo se o herectví muzikálové, s činoherním herectvím, tak jak ho známe zde, jsem se setkal později až při studiích na DAMU. Nicméně díky této zkušenosti jsem si uvědomil, že mě divadlo láká, a kdybych tam tenkrát neodjel, stal bych se možná doktorem.

Poté jste žil dva roky v Německu. Věděli jste i během této doby, že se k herectví vrátíte? Proč jste se vlastně rozhodl do Německa odjet?

Po ukončení trutnovského gymnázia, které jsem s vyznamenáním absolvoval po návratu z USA, jsem dostal touhu cestovat a zažívat nová dobrodružství. V Německu jsem se postavil na vlastní nohy, naučil se trochu jejich jazyk a nakonec jsem se opět setkal i s divadlem, a to v druhém roce mého pobytu. Stal jsem se členem neprofesionálního souboru v Berlíně, který se zaměřoval na sociálně politická témata. Tato zkušenost mě natolik pohltila, že jsem si podal

přihlášku na DAMU, kam jsem byl přijat. Divadlo si mě vždycky našlo a za to mu vděčím.

Jaké pro vás bylo skloubit studium s natáčením?

Natáčení mě zastihlo v posledním ročníku studia, ve kterém jsou na studenty kladeny největší nároky. Skloubit natáčení a školu bylo skoro nemožné, a tak jsem musel studium pozastavit a vrátit se k němu až po dotočení Zločinů Velké Prahy. Minulé léto jsem DAMU absolvoval – zkrátka když se chce, všechno jde.

MANŽELKA VRCHNÍHO INSPEKTORA ILONA BUDÍKOVÁ LENKA VLASÁKOVÁ

Některé části dialogu jsem se musela učit maďarsky přímo na place

V seriálu ztvárňujete bývalou šlechtičnu, která však vlivem současné situace přijde o své výsadní postavení. Jak hodnotíte záměr, že se na první republiku dívá z jiného úhlu pohledu, než na který jsme zvyklí z učebnic?

Já jsem ráda, protože to pro mě bylo v určitém smyslu objevné. Neuvědomila jsem si, co to zabavování majetku a finanční reformace znamenala. U zabavování pozemků a omezování práv šlechty mě až překvapilo, jak to pro ně bylo dramatické a jak se jim změnily životní podmínky. Ani jsem si neuvědomila, že tohle první republika pro šlechtu znamenala.

Jak Vám šla maďarština?

Maďarština pro nás představuje hodně náročný jazyk, kde se nechytíte ničeho. U angličtiny, němčiny, ruštiny se zorientujete, ale maďarština je tak odlišná, že se dané části zkrátka musíte naučit nazpaměť. Měli jsme výhodu, že na natáčení byla přítomná rodilá Maďarka, která hraje naši seriálovou služku a která nám ve chvílích, kdy jsme my ostatní jeli z překladate

Google, poradila a opravila nás v intonacích. Před každou klapkou jsem si však větu musela nahlas zopakovat. Jaroslava Brabce často napadlo, že část dialogu, který byl původně v češtině, by se mohl říct maďarsky, takže jsem se tam některé části musela učit rovnou. Tyto situace si při natáčení užívám.

Jak se Vám s Jaroslavem Brabcem spolupracovalo? Výborně, známe se dlouho, už před patnácti lety jsme spolupracovali na Hraběnkách a já jsem byla moc ráda, že se po takové době zase vidíme.

S Vaším seriálovým manželem Jaroslavem Pleslem se nazýváte městskými lidmi a z jeho práce na okraji Prahy nejste zrovna nadšená. Máte to v soukromí podobné? Jste člověkem ruchu města? Čím jsem starší, tím více utíkám na venkov. V dobách, kdy mi bylo osmnáct až třicet, byl pro mě ten střed města hodně důležitý.

Hrála jste také v Marii Terezii. Jak se Vám líbí natáčení dobových záležitostí? V čem je pro Vás specifické? Užíváte si ho? Myslím, že je to pro herce rozkoš. Já se moc ráda dívám na muže v dobových kostýmech, zrovna ve dvacátých letech to mužům nesmírně sluší. Všichni mají vestičky a saka. A my máme absolutně neuvěřitelné kostýmy, takže si člověk užívá i trochu toho nepohodlí. V Marii Terezii to bylo vzhledem ke korzetům horší, tady se vlastně nic hrozného nekonalo. Jinak to pro nás představuje opravdu rozkoš, můžete se přenést do jiné doby, jiného rytmu, jiného přemýšlení...

V souvislosti se seriálem bývají občas zmiňovány pořady jako Hříšní lidé města pražského nebo Četnické humoresky. Jste fanynkou starších českých detektivek?

Samozřejmě jsem. Myslím však, že pan Brabec zvolil jinou formu vyprávění, tematicky to však navazuje. Na povrch více vystupují osudy tří vyšetřovatelů, které jsou propojené s dalším dějem.

Jak se Vám hrálo s Jaroslavem Pleslem?

Je velké štěstí, když si s někým rozumíte jak lidsky, tak herecky. Potom se pracuje v klidu a harmonii. Já si Jaroslava Plesla hrozně vážím. Už několikrát jsme se takto ve vztahu jako manželé herecky potkali. V Hamletovi na Letních shakespearovských slavnostech hrajeme matku se synem, takže to je zase trochu jiné posunutí. Myslím, že seriál byl obecně hezky obsazený, a těším se na výsledek.

DCERA VRCHNÍHO INSPEKTORA BUDÍKA JULIE DARIJA PAVLOVIČOVÁ

Jako malá jsem detektivky neměla ráda, ale přišla jsem jim na chuť

Jak vidíte Vy sama svoji postavu? Čím je Vám blízká a co je Vám na ní naopak nesympatické? Je to mladá holka, kdybych byla mladší, určitě bych se s ní více ztotožnila než teď. Je to období, kdy má každý rok velký vliv na psychiku (ale i fyzickou stránku samozřejmě) jakéhokoliv dospívajícího. Zkoumání a poznávání sama sebe, hledání svých hranic a zamilovávání s rebelií k tomu všemu rozhodně patří.

Jste Vy sama fanynkou detektivek? Ať už televizních, nebo knižních?

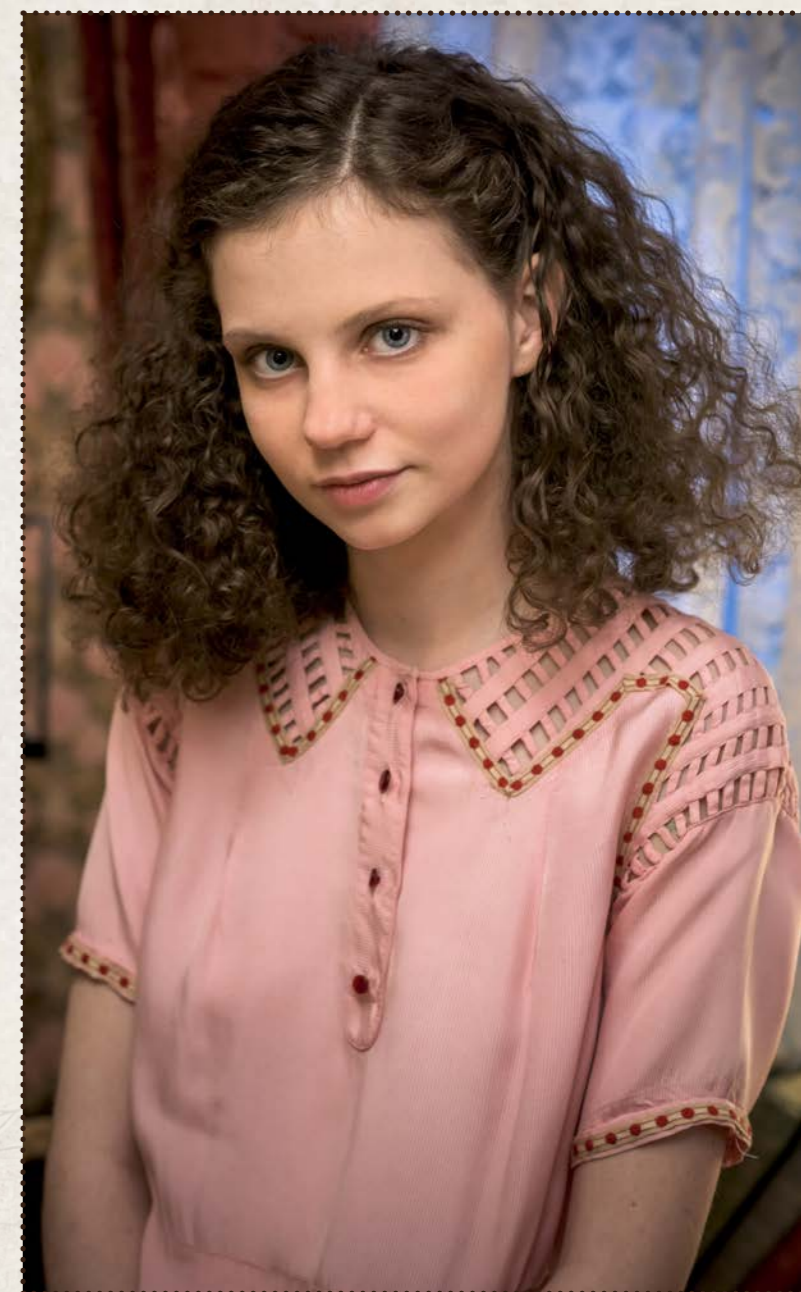
Jsem, teď ano. Jako malá jsem je neměla ráda, ale po čase jsem tomu přišla na chuť. Není to můj oblíbený žánr, ale rozhodně neurazí.

Co natáčení dobových záležitostí? Je pro herce výzvou, nebo vnímáte spíš obtížnosti spojené s jazykem ovlivněným tehdejší dobou a dlouhým zkoušením kostýmů?

S jazykem jsem problémy neměla, kromě maďarštiny. Aspoň že jsem měla skvělou kolegyni, která mi hrála chůvu a která maďarštinu ovládala naprosto skvěle a vždy mi pomohla. Jinak se mi dobové záležitosti moc líbí, od kostýmů po interiéry a téměř všechno ostatní.

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Jaroslavem Brabcem? Byla tato zkušenost v něčem jiná?

Spolupracovalo se mi s ním opravdu skvěle. Jelikož to byl můj první velký projekt, co jsem točila, tak se mi pokaždé, kdy jsem potřebovala s čímkoliv poradit, cokoliv probrat nebo vysvětlit, vždy dostalo odpovědi i pomoci. Bylo to moc příjemné a přátelské prostředí a moc hezky na to vzpomínám. A myslím si, že s žádným režisérem to nemůže být stejné. Pokaždé je to přece jiný člověk, jiný projekt, jiné téma i jiný štáb.

Zahrála jste si princeznu v pohádce O léčivé vodě. Jaká to pro Vás byla zkušenost? Vnímala jste tlak spojený s prací na očekávané pohádce?

Tlak je samozřejmě vždycky, ať už je to způsobeno čímkoliv, tlak je. Ale to k tomu patří a musí se s tím počítat. Jinak i to pro mě byla skvělá zkušenost, která mě posunula dál. Musím říct, že jsem si z natáčení také odnesla jen nejlepší pocity a vzpomínky.

NEVLASTNÍ DCERA VRCHNÍHO INSPEKTORA

BUDÍKA SISI

SABINA ROJKOVÁ

SLUŽEBNÁ RODINY BUDÍKOVÝCH ENIKŐ

ILDIKÓ VARGOVÁ

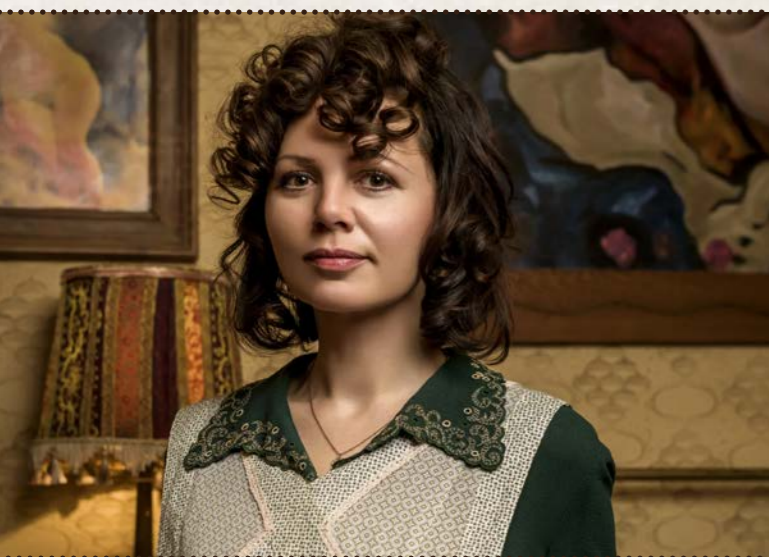
CHRÁNĚNKA INSPEKTORA HAVLÍKA PAVLÍNKA

MIRA ŠTĚPÁNOVÁ

DŮVĚRNÁ PŘÍTELKYNĚ INSPEKTORA HAVLÍKA TONI

LUCIE ŽÁČKOVÁ

Jak se díváte na spolupráci s režisérem Jaroslavem Brabcem? Bylo natáčení v něčem odlišné oproti Vaším předchozím zkušenostem?

Natáčení s Jardou Brabcem mě bavilo. Což mi přijde jako nejpřesnější popis. Bavilo mě hrát Toni a nechat se režírovat Jardou Brabcem, má myslím takovou tu režijní odvahu a nesnaží se zalíbit a vyhovět všem. Neměla jsem moc natáčecích dnů, takže jsem měla možnost se na každý den opravdu těšit.

Jaký máte vztah k natáčení dobových záležitostí? Diváci Vás mohli vidět třeba i v sérii Božena v roli Barbořiny matky.

Co se týká různých období při natáčení, mám největší „dobový zážitek“ z Balady o pilotovi a Dukly 61. Nejen co se týká kostýmů a účesů, ale i samotných příběhů.

Kromě filmů a seriálů máte bohaté zkušenosti také s divadlem. Jak byste srovnala tyto dvě disciplíny?

Divadlo, film, televize pro mě asi nejsou disciplínou, ale variantami téhož. Variantami tvorby, vyjadřování, hledání a setkávání. Pokud bychom mluvili o disciplíně, tak v mém případě by to bylo divné. Ale chápu, jak to myslíte. Při disciplíně člověk spoléhá na získané zkušenosti, na to, co už je vybudováno. Já vždy ráda začínám nejen na nule, ale často hluboce pod nulou, a co nejdále se snažím nebýt si jistá. Je to trochu risk, ne vždy to vyjde a ne vždy je to jednoduché, ale přijde mi to jako možná cesta nalézt neobjevené.

Jarda Brabec má takovou tu režijní odvahu, kdy se nesnaží zalíbit a vyhovět všem

Jak se Vy sama díváte na postavu Toni? Čím je Vám blízká a co je Vám na ní nesympatické?

Role Toni mě nadchla po prvním přečtení, hlavně její příběh. Zalíbila se mi ta nutná vztahovost, bez inspektora Havlíka a malé Pavlínky by Toni nebyla tak pěknou rolí.

POLICEJNÍ PRESIDENT

JIŘÍ BARTOŠKA

Český národ rád z křesla pozoruje, jak za něj vraždí někdo jiný a někdo jiný to vyšetřuje

Jak hodnotíte svou postavu? Na první dojem působí rozporuplně...

Mohla by mít o pár kilo méně, ale na první pohled nikdy nedejte.

Éra první republiky bývá většinou vykládána veskrze kladně, tady je nám ale nabídnut trochu jiný pohled. Jak se na toto období díváte Vy sám? Všechno již bylo vymyšleno. A ženám to slušelo. Ideální období.

Vy jste se objevil i v seriálu Panoptikum města pražského. Jak vzpomínáte na natáčení? Už ani nevím, jaké vybavení jsme si za to koupili do bytu.

Dá se podle Vás mezi Panoptikem a Zločiny Velké Prahy vysledovat nějaká spojující linka? Ano. Zločin a zase zločin.

Čím to, že má česká televizní detektivka podle Vás tak bohatou tradici?

Český národ rád z křesla pozoruje, jak za něj vraždí někdo jiný a někdo jiný to vyšetřuje.

Jaké bylo natáčení s kočkou Arnoštem? Tušíte, kolik na Vás produkce spotřebovala čisticích válečků?

Když tak s kocourem Arnoštem. Myslím, že rozpočet seriálu to množství válečků nijak nezatížilo.

MIROSLAV TÁBORSKÝ

inspektor se snaží vybalancovat fungování nepolitické kriminální policie v nových politických podmínkách.

Éra první republiky bývá většinou vykládána veskrze kladně. Tady je nám nabídnut trochu jiný pohled. Jak se Vy sám na toto období díváte?

Já prožil skoro polovinu života v režimu, který první republiku vykresloval nelichotivě. V druhé polovině se objevil logicky někdy až nekritický obdiv, ale neřekl bych, že byl stejně důsledný. Snažím se na každé období dívat se snahou pochopit souvislosti. Ono se nic neděje samo o sobě, má to své příčiny. A pokud se něco obdivovaného sundá z piedestalu, opráší se a ukáže i s chybami, může to být jen ku prospěchu.

Máte nějaký herecký typ, který vám nejvíce vyhovuje, nebo rád přijímáte protiúkoly?

Nenazval bych to zrovna protiúkoly. Stačilo by úkoly něčím zajímavé i náročné. Do každé postavy lze dát kousek sebe a ta míra je různá.

Objevil jste se také v Četnických humoreskách. Vidíte mezi seriály nějakou propojující linku?

Určitě je propojuje doba a pak částečně žánr, protože v obou případech jde především o detektivku. Humoresky jsou už z podstaty žánr přikrmený humorem.

Čím je podle Vás způsobené, že česká televizní detektivka má tak bohatou tradici?

Neumím na to odpovědět, protože to vypadá, jako by jinde neměla detektivka takovou tradici, a to si nemyslím. Je to obecně oblíbený žánr a vysvětlení by bylo na delší úvahu. Každý večer najdete na desítkách kanálů desítky detektivních seriálů. Osobně mám pocit, že je jich moc. Věřím, že tenhle seriál může bodovat tím, že je dobový, scénáře byly zajímavé a měl jsem pocit, že všichni odvádějí maximum.

Skoro polovinu života jsem prožil v režimu, který první republiku vykresloval nelichotivě

Vaše postava podobně jako u Jiřího Bartošky slouží nynější moci, ač má evidentně pochopení pro titulní postavu hlavního inspektora. Jaký je podle Vás vrchní komisař charakter?

Já myslím, že je to především dobrý profesionál, který rozumí svému oboru. Je však zastížen dobou, která je vlastně revoluční, a taková s sebou nese vylévání vaniček i s dětmi. Myslím, že je to přirozený stav a žádná společnost se mu při revolučním přechodu neumí vyhnout, byť je vedena sebelepšími ideály. Vrchní

VRCHNÍ INSPEKTOR BRAUN

ONDŘEJ MALÝ

DR. MÁLEK

FRANTIŠEK NĚMEC

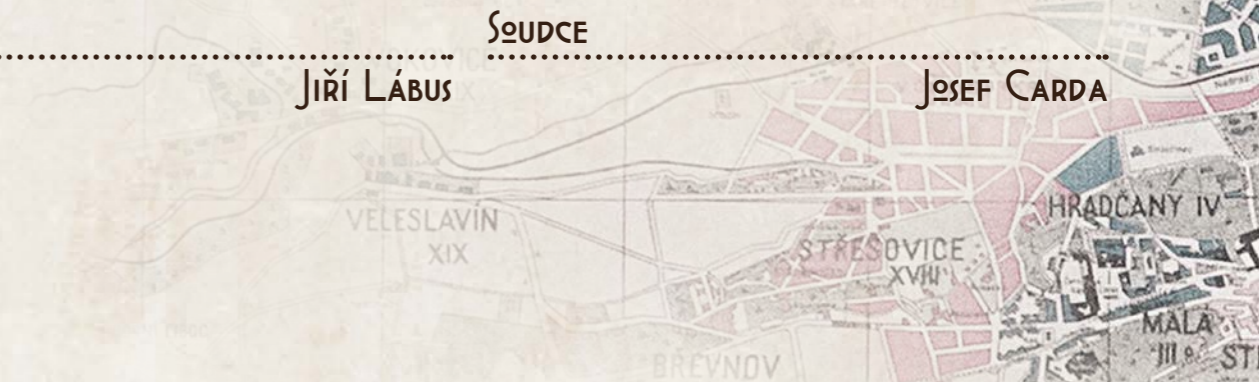
PATOLOG

JIŘÍ LÁBUS

SOUDCE

JOSEF CARDA

V prvním díle se v roli Rudy Maláta objeví Marek Adamczyk. Jeho partnerku ztvární Štěpánka Fingerhutová.

Manželé Dvořáčkovi (Jan Vondráček a Alena Mihulová) s panem Zapletalem (Jaromír Dulava) figurují ve vyšetřování zavražděného německého chlapce, který řeší pražští kriminalisté ve druhém díle.

Martin Finger je coby Josef Šoural majitelem statku, na kterém dojde k vraždě. Může být podezřelým třetího dílu?

Eliška Havránková (Eva Josefíková) je nejlepší kamarádkou a spolubydlící Kristýny Mášové. Ta je ovšem na začátku čtvrtého pokračování nalezena mrtvá.

Vyšetřovatele zaměstnává tentokrát odlišný případ. Pátý díl se točí kolem vynálezce Jana Poulíčka, kterého hraje Pavel Liška, jeho ženu Evženu zase Tereza Hofová.

Na začátku šestého dílu najdou chlapi hrající fotbal šaty. Ty patří manželce místního pekaře Štangla v podání Marka Taclíka. V dalších rolích se představí Vlasta Chramostová, Jenověfa Boková nebo Štěpán Kozub.

Martin Myšička se v sedmém díle promění do role advokáta Hermana Herzoga a bude zastupovat dceru inspektora Budíka.

V osmé epizodě musí inspektor Budík řešit osobní případ. Jednou z vyslychaných osob je i Milada Herzogová (Hana Vágnerová).

V deváté epizodě se ve vedlejších rolích objeví vedle Martina Pechláta také Luboš Veselý, Petr Vančura nebo Markéta Děrgelová.

U štědrovečerní tabule se v desátém díle sejde Marika Šoposká, Linda Rybová, Marek Vašut, Lukáš Příkazký a Tomáš Dastlík.

Režisér Jaroslav Brabec si zjednává klid na place.

Za kameru se postavil Pavel Berkovič, který se podílel na televizním filmu Metanol nebo seriálech Rapl, Vzteklna nebo Nevinné lži.

Dostat se do pánského klubu k vrchnímu inspektorovi Budíkovi není snadné. Své o tom ví i doktor Herzog. Pan režisér bude muset zvolit příště vhodnější oblek.

JAROSLAV BRABEC

Denis Šafařík mi připomínal svojí subtilností a určitou křehkostí Jiřího Menzela

Tato doba bývá většinou vykládána jako kladné období. Z čeho vychází Váš úhel pohledu? Jak Vy sám období první republiky vnímáte?
Doufám, že je můj pohled spíše nestranný. S detektivními příběhy se ovšem prolíná linka osudů rodin tří detektivů, ty to v celém kontextu propojují, tak se tam v jistém náznaku objevují fragmenty oné doby. Ty samozřejmě ovlivňují jednání těch rodin a vytvářejí jejich názory.

Má seriál ambici třeba i lehce podpořit nejednoznačný výklad dějin?

Ne, v žádném případě si to nehraje na dokumentaristickou fresku, ale je fakt, že třeba hlavní postava komisaře Budíka vnímá události skrze svou manželku nepřilíš pozitivně. To znamená, že ustavení republiky pro něj není až tak úplně pozitivní, protože jeho žena je bývalá hraběnka. Střet nové republiky a předchozího mocnářství tam vytvořil určitou hradbu ve vztazích, a protože on je úředníkem republiky, tak to někdy může narážet na určité nepochopení.

Co seriál podle Vás vypovídá o aktuální době? Možná nevypovídá o aktuální době v rámci

detektivních příběhů, ale současný je v tom, jak se profese a soukromí vzájemně ovlivňují. Když inspektor potřebuje něco řešit a má problémy doma, tak se to promítá i do jeho práce a obráceně. Aktualita vyplývá pouze z jistých kontextů a konotací, kdy je naznačeno, že stejně jako byla pomotaná doba tehdy, tak je pomotaná i teď.

Česká televizní detektivka má opravdu bohatou tradici – Hříšní lidé města pražského, Panoptikum města pražského nebo Dobrodružství kriminalistiky. Nechal jste se inspirovat?

Ne, to, co jste vyjmenoval, jsou hezké věci, které vznikly v jisté době, ale u tohoto projektu, přestože se dotýká podobného období, jsme se nicméně snažili, aby to bylo uděláno současně a tak, aby se na to diváci byli schopní koukat současnými očima. Nikoliv jako na nějaký artefakt, ale jako na věc, která teď vznikla. Je tam jedna věc, která by možná mohla být s Hříšnými lidmi města pražského podobná – snažil jsem se, aby tam nebylo příliš mnoho krutosti a krve, a když tam je, tak jsme se jí snažili obojít. Naturalismus vražd a smrtí bude spíše obcházený, to by snad mohla být nějaká pojící linka.

Dokázal byste tu snahu o „současnost“ seriálu ještě nějak konkretizovat a říct, čím je seriál charakteristický?

Doufám, že bude charakteristický právě tím, že to není klasický detektivní seriál, i přestože má každý z těch dílů uzavřený detektivní případ, ale právě prolínání s osudy rodin je trochu výjimečné. Myslím, že to může diváky zajímat, čím je to obohacené a co může přinášet i vazby na současný život, protože i tyto příběhy, co se týče jednotlivých hrdinů, jsou v zásadě současné. Jsou to problémy, se kterými se potýkají běžní lidé. A tím se podle mě odlišuje od zmíněných seriálů.

Jak jste postupoval při výběru herců do hlavních rolí?

Snažil jsem se postupovat s co největším citem. Snažím se dbát o to, aby herci odpovídali svým rolím a aby to nebylo úplně klíšé, aby mezi herci docházelo v průběhu natáčení k pozitivnímu vztahu. To se snad povedlo, protože přestože natáčení trvalo sto třicet dní, tak to bylo jedno z nejkrásnějších natáčení. Od začátku jsem měl

pocit, že by ta dvojice měla být Plesl–Langmajer, to jsem věděl v podstatě hned. Pak při jednom konkurzu jsem viděl Denise Šafaříka: přišel do studia, pozdravil a já jsem věděl, že to je on, aniž by cokoli udělal. Strašně mi připomínal Jiřího Menzela. Tou svojí subtilností a takovou určitou křehkostí. Přesně jsem věděl, že on do té trojice představuje ten správný článek. A myslím, že se bude divákům líbit. Na základě těchto tří lidí jsme pak museli vybrat jejich partnerky, každý z dílů měl pak svoje hlavní obsazení. Herci se vybírali tak, jak jsem si myslel, že by měli být.

Co spolupráce s Jiřím Bartoškou? Je o Vás známe, že jste přátelé i mimo práci.

Naše spolupráce s Jiřím Bartoškou probíhá vždy skvěle, my jsme se už delší dobu na něčem domlouvali, a nikdy to z různých důvodů nevycházelo. Tentokrát Jirka svolil, známe se už mnoho let. Před mnoha lety jsme také byli sousedé na Jižním Městě. Mám krásné vzpomínky na natáčení Krvavého románu, kde byl Jirka úžasný. Od té doby se máme rádi, Jirka je bezvadný chlap, nyní nám spolupráce konečně zase vyšla a bylo to moc fajn. Z Jirkovy strany absolutně profesionální. Vážím si ho jako herce i jako člověka.

Vnímáte se spíše jako autoritativní režisér, nebo jste spíše člověkem dialogu? Šlo tento směr uplatnit i u Zločinů Velké Prahy?

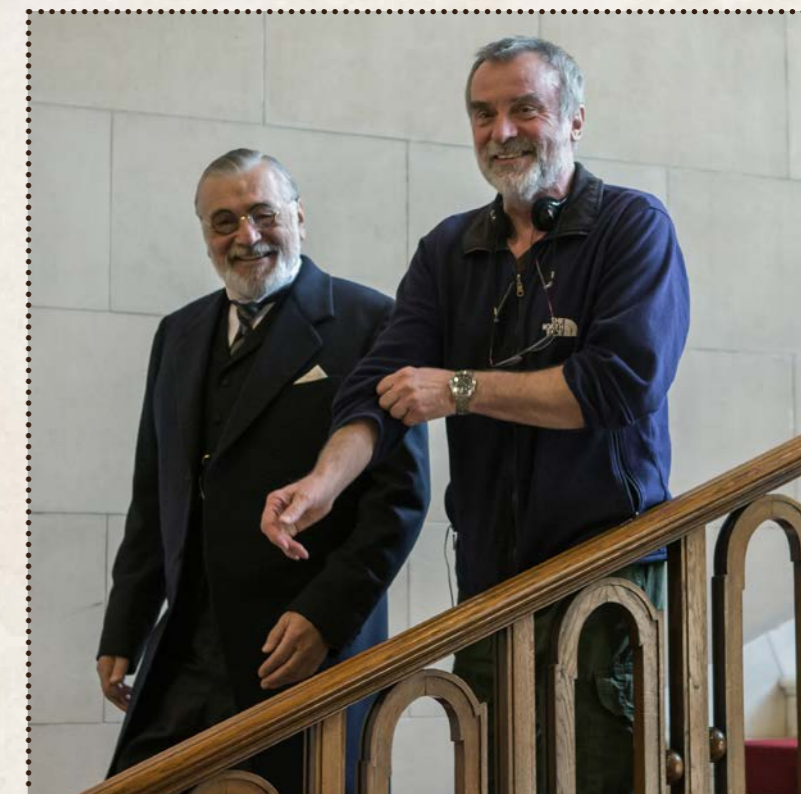
Doufám, že mám v sobě obě charakteristiky, a to naznačuje i to, že když to končilo, tak se všichni těšili na pokračování, včetně herců a celého štábu. To bylo pro mě největší vyznamenání, natáčení bylo velmi hezké, příjemné a nekonfliktní. To pro mě byla největší deviza. Dobovka přitom představuje těžké natáčení a kolikrát překonáváte veliké problémy. A když pak lidi řeknou, že to je skvělé, tak si nemůžete přát nic víc.

Vy jste začínal za kamerou. Podepisuje se tato zkušenost nějak více na Vašem režijním postupu?

To byste se měl zeptat Pavla Berkoviče, který dělal kameru. Asi to se mnou někdy neměl jednoduché, já jsem to zase neměl jednoduché s ním. Podstatné však bylo, že jsme to natočili, a myslím, že to Pavel udělal moc hezky. Takže u mě je možná trochu problém, že asi víc vím, co chci, a Pavel byl tak velkorysý, že mi ta přání plnil. Někdy si trochu postavil hlavu, jindy jsem si ji postavil já, ale když něco děláte a jde vám o to, tak není možné, aby to bylo nekonfliktní. Podstatné je, jestli se nakonec dohodnete, že diskuze stála za to a že to, co z toho vzniklo, má smysl.

Jaké jsou podle Vás dobové trendy v kameře? Jsou ve Zločinech Velké Prahy nějak akcentovány?

Doufám, že to je natočeno současně s dobovou, především světelnou atmosférou. Nyní máte nástroje k tomu, dokonale natočit cokoli, posléze můžete udělat řadu postprodukčních zásahů – je však velmi důležité si říci, že tyto možnosti nechcete, a dělat to střídavě. Střídmost a ujasnění si toho, co doopravdy chcete, vnímám jako daleko důležitější než využití všech prostředků. Je potřeba ctít odpovědnost vůči látce. Někdy jednoduchost představuje nejvyšší umění.

Velká Praha je vesnice, ale i městská ulice, pole i předměstská vila

Kde se vzal nápad na tento projekt? Z čeho vzešel námět?

S nápadem přišel pan doktor Michal Dlouhý, spoluautor námětů jednotlivých dílů, odborník na toto téma (odborně spolupracoval i na jiných seriálech tohoto typu, včetně Četnických humoreskách a dalších). Právě jeho napadlo seriálově využít předměstí Prahy, ten zvláštní, neurčitě specifický prostor, v němž jsou i zločiny trochu jiné než ve velkoměstě. Právě sem přichází elitní kriminalista, který si ovšem do té doby vesměs „neušpinil boty předměstským blátem“. A navíc sem přichází krátce po vzniku republiky, což je také velmi specifická doba, míchající osudy lidí. Kriminální příběhy, řešené revírním inspektorem Budíkem a jeho kolegy, jsou samozřejmě inspirované skutečnými případy té doby, i když třeba jen v detailu.

Jaký obraz přináší námět o tehdejší společnosti okrajové části Prahy? Je blízko vesnickému životu, nebo už je znát vliv městského centra?

To je právě to, je to vesnice, ale i městská ulice, pole i předměstská vila, prostě co který příběh vyžaduje. A snad je tomu tak i s charakterem postav jednotlivých příběhů, které toto zvláštní prostředí podvědomě spojuje.

Jak se vybíral jazyk? Odpovídá plně mluvě dvacátých let?

V detailech určitě ne, o to také v těchto příbězích nejde. Jde o jazyk, který patří jednotlivým scenáristům a jejich postavám a je to pocitová záležitost. Samozřejmě s nezbytnými korekcemi, aby pokud možno nedocházelo ke zřejmým historickým či jiným nesmyslům.

Venkov asi není tak náročné nafilmat jako dobovou Prahu. Mysleli jste na to při psaní scénáře?

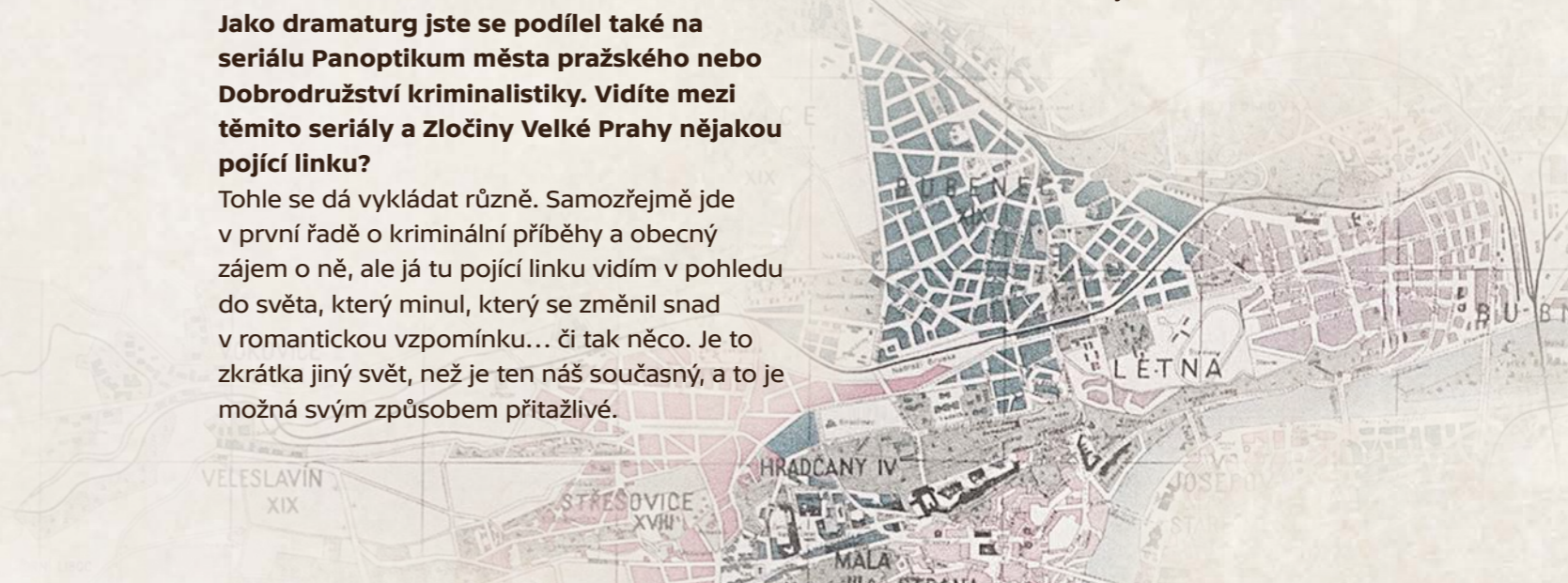
Do nějaké míry možná ano, ale psali jsme především příběhy. Tak, jak jsme si je představovali, a to, co měly podle nás obsahovat. Teprve potom, především když přišla na řadu konkrétní realizace, asi docházelo k nějakým úpravám. Ale i tak je snad seriál relativně velkoryse pojatý.

Jako dramaturg jste se podílel také na seriálu Panoptikum města pražského nebo Dobrodružství kriminalistiky. Vidíte mezi těmito seriály a Zločiny Velké Prahy nějakou pojící linku?

Tohle se dá vykládat různě. Samozřejmě jde v první řadě o kriminální příběhy a obecný zájem o ně, ale já tu pojící linku vidím v pohledu do světa, který minul, který se změnil snad v romantickou vzpomínku... či tak něco. Je to zkrátka jiný svět, než je ten náš současný, a to je možná svým způsobem přitažlivé.

Česká televizní detektivka má bohatou tradici (Hříšní lidé města pražského, Panoptikum města pražského, Dobrodružství kriminalistiky nebo Četnické humoresky), čím si to vysvětlujete?

V podstatě tím, co jsem řekl o tom původu pohledu do historie. To dodává kriminálním příběhům tohoto typu jistou specifičnost, která se vytvořila u nás, v našem prostředí, a je našim divákům blízká. Máme pocit, že je naše. A to je z hlediska diváckého zájmu asi dost důležité.

Není tak úplně pravda, že detektivové pražského policejního ředitelství byli tehdy naprostou kriminalistickou elitou

Kde se vzal nápad na tento projekt?

Počátkem roku 2009 jsem byl osloven, abych pro Českou televizi Praha zpracoval námět na kriminální seriál z meziválečného období. Dlouho jsem přemýšlel, abych neopakoval něco, co již bylo zpracováno. Byly zde Četnické humoresky, na jejichž vzniku jsem se podílel,

ale byly zde i úspěšné televizní seriály Hříšní lidé města pražského od režiséra Jiřího Sequense a Panoptikum města pražského od Antonína Moskalyka, ale také série Hříšní lidé města brněnského, na prvním díle jsem s panem režisérem Sequensem dokonce spolupracoval jako odborný poradce. Musím se přiznat, že všechny tyto seriály mám a všechny jsem v té době opakovaně zhlédnul.

Z čeho vzešel námět?

Jedno bylo dané: pokud byl spáchán zločin na venkově, vždy ho museli vyšetřovat uniformovaní četníci z místně příslušné četnické stanice a od roku 1928 spolu s nimi řešili nejtěžší trestné činy, tedy zločiny, četníci zařazení na jedné ze čtyřiceti pátracích stanic, které již znáte z Četnických humoresek. Naproti tomu pouze v několika málo městech, kde byly zřízeny státní policejní úřady (v roce 1918 jich bylo pouze pět – Praha, Plzeň, Brno, Opava a Moravská Ostrava), řešili zločinnost v nich zařazení detektivové pracující v civilním oděvu, kteří měli o něco větší vyšetřovací pravomoci než příslušníci četnictva. Detektivové měli k ruce uniformované policejní strážníky. Samozřejmě, že pražské policejní ředitelství bylo nejvýznamnější již od doby svého vzniku v roce 1785, tehdy bylo vlastně policejní centrálou pro obvod celého Království českého. K zásadní změně došlo po vzniku samostatného československého státu, kdy se stala Praha z provinčního města hlavním městem nově vzniklého státu. Město se začalo své nové roli přizpůsobovat, urbanisticky se rozvíjelo, a tak vznikla k 1. lednu 1922 Velká Praha. K tomu je třeba brát v potaz, že se rozvíjela kriminalistika a vznikaly nové vyšetřovací metody a postupy. Přičemž československá meziválečná kriminalistika byla na velmi vysoké úrovni.

Co tehdy znamenalo pro policii rozšíření působnosti?

Od vzniku Velké Prahy se začala působnost pražského policejního ředitelství postupně rozšiřovat do třiceti osmi obcí připojených k Praze a jeho strážníci a detektivové začali vykonávat

bezpečnostní službu na územích, kde doposud působili od roku 1850 výhradně uniformovaní četníci. Zatímco my jsme v souvislosti s policejním radou Vacátkem a jeho nástupcem, radou Korejsem, zvyklí na vlastní centrum města s jeho zákoutími a galerkou, protagonisté nového seriálu se zabývají vyšetřováním zločinů v těchto pro nás neznámých prostředích. Jednalo se o nově vznikající čtvrti, zemědělské usedlosti, ale také o samoty, kde trojice detektivů působí. Tedy je to pro diváky zcela nové prostředí.

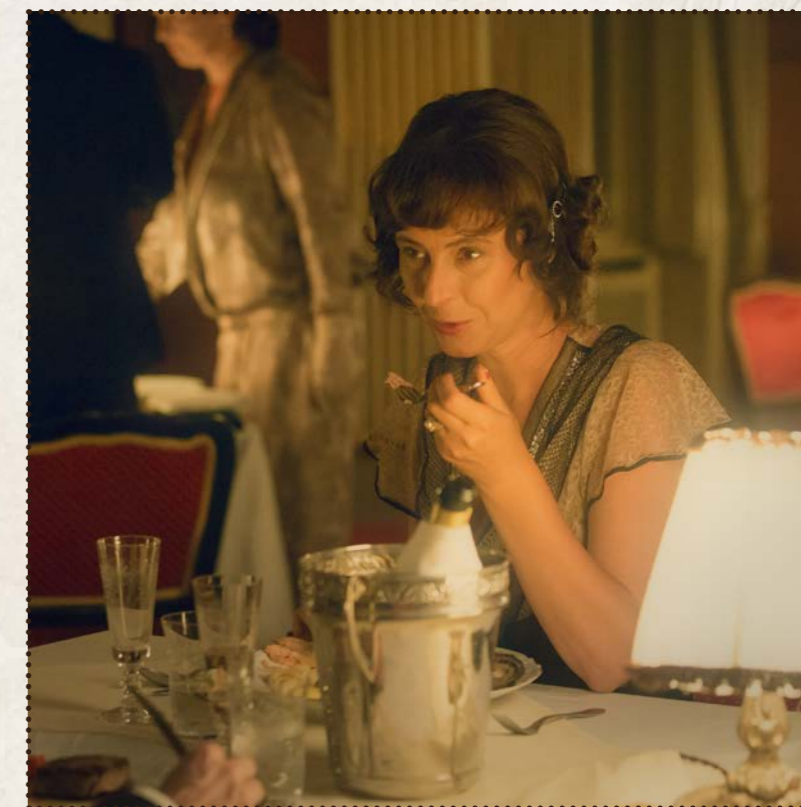
A co se vlastně stalo s četníky?

Přestože má většina diváků za to, že detektivové pražského policejního ředitelství byli naprostou kriminalistickou elitou v meziválečném období, není to tak úplně pravda. Státní policejní úřady, jejichž počet se během dvaceti let existence samostatného československého státu postupně zvyšoval, byly vlastně takovými ostrůvky v četnickém moři. Na celém území státu totiž vykonávali bezpečnostní službu, a tím pádem i vyšetřování trestných činů prováděli právě a výhradně uniformovaní četníci, ovšem s výjimkou obvodů státních policejních úřadů. Samozřejmě že byla mezi četnictvem a státní policií jistá rivalita, neboť každá složka měla svoji stavovskou čest. A z této jisté rivality těžili samozřejmě zločinci, kteří se z města utíkali ukrývat na venkov, případně z venkova do velkých měst ve správě státní policie, a to přesto, že bylo z ministerstva vnitra řídicího jak četnictvo, tak státní policii apelováno na nezbytnost vzájemné spolupráce v boji proti zločinu. Je třeba si uvědomit, že četnictvo působilo na celém území státu, disponovalo praxí prověřenou organizací a na tomto území bylo velmi akceschopné. Od roku 1928 vyšetřovaly zločiny také pátrací stanice zřízené v sídlech krajských trestních soudů, od roku 1933 byly po nástupu Adolfa Hitlera k moci v pohraničí zřizovány četnické pohotovostní oddíly, od roku 1935 byly zřizovány vzhledem k nárůstu dopravy četnické silniční kontrolní stanice a ochranu vzdušného prostoru státu začaly hlídat od roku 1935 četnické letecké hlídky, které mimo jiné používaly svoji techniku i k pronásledování pachatelů trestné činnosti. Četnictvo na našem území již od roku 1909 školilo a používalo služební psy, které školilo i pro státní policii, a od roku 1935 používalo četnictvo k rychlému předávání zpráv o hledaných osobách a věcech i každodenní

vysílání bezpečnostních zpráv na vlnách pražské rozhlasové stanice a toto vysílání samozřejmě sledovaly i státní policejní úřady.

Zdá se, že seriál trochu ničí obraz té idylické první republiky, jak ji známe z učebnic – byl to záměr?

Je třeba si uvědomit, že se jedná o období po čtyřleté válce, která dostala přívlastek světová. Byl nedostatek všeho, byla bída a hlad. Spousta mužů padla ve válce, bujela prostituce a s ní se množily pohlavní choroby. Svět postihla i španělská chřipka. Každý z nástupnických států po rozpadu rakouského a německého císařství se s realitou vyrovnával po svém. Po deseti letech postihla celý svět hospodářská krize, která s sebou přinesla krachy a rostoucí nezaměstnanost. Jak se s touto realitou vyrovnávalo sousední Německo a jak to všechno dopadlo, to všichni velmi dobře víme. Já jsem přesvědčen, že meziválečná Československá republika byla ostrůvkem demokracie v Evropě, měla své přednosti, výhody, ale i své problémy. Rozhodně nebyla tak poetická, za jakou ji máme, ale přes to všechno má pro nás toto období naší historie své kouzlo a poezii. I to je důvod, proč je seriál zařazen právě do tohoto období. Nedomnívám se, že by seriál ničil idylický obraz doby, v níž se odehrává, a my jsme se snažili, abychom byli pokud možno co nejvěrohodnější.

ARCHITEKTURA

HLAVNÍ ARCHITEKT
VÁCLAV VOHLÍDAL

Každý projekt vyžaduje specifický přístup, který vychází z toho, jaký je to žánr. V tomto případě se tedy jedná o klasický historický detektivní seriál, neobvyklý jen svým zasazením do začátku dvacátých let dvacátého století, což je období, které není – až na Četníky z Luhačovic – často frekventované. Problematický je v tomto případě zejména výběr reálných lokací pro natáčení, neboť s pokračující modernizací mnoho lokací mizí, osazuje se plastovými okny nebo natírá pestrými barvami a podobně, a tak je jejich hledání stále problematičtější.

POMOCNÁ ARCHITEKTKA
JANA BOHÁČOVÁ

Na tomto projektu bylo zásadní hledání vhodných míst pro natáčení tak, aby odpovídala době a zároveň požadované atmosféře filmu. Když využíváte reálné lokace, musíte kombinovat již existující stavby s tím, co máte v hlavě, aby vzniklo to správné prostředí pro dané scény. Během hledání ideálních míst jsme mnohokrát narazili na zajímavé detaily – například výmalbu, vitráže, barevnost, které nás inspirovaly natolik, že jsme je použili v jiných dekoracích.

KOSTÝMY

KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE
SIMONA RYBÁKOVÁ

Náš seriál se odehrává v roce 1922 v Praze a z toho vychází moje pojetí kostýmů. Nedělám historickou kopii, ale inspiřuji se dobou a prostředím. Moje babička se narodila v roce 1907, takže jsem moc ráda použila její rodinné fotografie jako součást mých obrazových rešerší.

Móda v roce 1922 nemá ještě takový šmrnc a elegantní siluetu jako třicátá a čtyřicátá léta a obléká se hůře. Tuto dobu jsem ve filmu zatím neoblékala tak často a bylo to paradoxně náročnější dobovka než „korzetová“ s dlouhými sukněmi, kde se leccos schová. Dámská móda dvacátých let svědčí spíše štíhlým postavám a korpulentnější tvary pro mne byly výzvou. Oděvy té doby byly ve svém střihu často velmi jednoduché, ale jejich dobový look dodělávaly doplňky. Klobouky, boty, rukavice, brýle, šperky, bižuterie, knoflíky, promyšlené zapínání, zdobení, vsadky nebo límečky.

Získali jsme mnoho zajímavých oděvů a doplňků z darů, pozůstalostí i sbírek a radovali se z jejich kvality, barev, nápadu i řemeslné zručnosti. Některé autentické kousky působily velmi moderně, až jsem někdy váhala je použít. Divák bez znalosti historického kontextu by je mohl považovat za nepravděpodobné nebo chybné. Důležitá část práce na nových kostýmech byla patina. Aby se srazila jejich „novost“, která je na kameře strašně vidět, musely se všechny materiály prát, máčet a dobarvovat před ušitím a pak znovu po ušití. Ještě vlhká saka, uniformy a kabáty visely se svázanými rukávy a zatíženými kapsami několik hodin, aby získaly použitý vzhled. Stalo se, i když zřídka, že nové kostýmy přijely z krejčovny rovnou na plac a patina se musela buď dodělávat za pochodu, nebo jsme schovali dotyčnou postavu do pozadí.

DÁMA V STUDNI

Hned první případ, který Hynek Budík dostane jen pár hodin po svém jmenování vrchním inspektorem Velké Prahy, se odehrává na předměstí, na zemědělském statku mezi krávami, a bývalý elitní městský policista místo po pražském chodníku šlape v hnoji. Ale i v takovém prostředí se odehrávají zločiny a dáma, utopená v studni statku, je navíc sestrou ministra. Ten se vrací nočním vlakem z Budapešti, ráno bude v Praze. Detektivové Velké Prahy mají pouze jedinou noc na to, aby vraždu vyřešili, a nevypadali tak na samém počátku svého ustavení jako hlupáci. Detektivní práce pod takovým tlakem není jednoduchá, ale vrchní inspektor Budík a jeho muži jsou policejní profesionálové, zvyklí hledat, logicky uvažovat a dedukovat všude a za všech okolností.

LOUTKOHRA

V Ptačím rybníku na pokraji Velké Prahy je objevena mrtvola chlapce. Vražda dítěte, navíc sexuální motivovaná, to je zlý sen každého kriminalisty, vrchního inspektora Budíka nevyjímaje. Příklad je o to složitější, že jde o německého chlapce ze Sudet, který se o prázdninách učil v české rodině češtinu. Mohly by tu být i nepříjemné politické souvislosti, v Sudetech tehdy byla velmi napjatá situace. Zpočátku měli kriminalisté prázdné ruce a strach, aby se v novinách nezačala probírat sexuální vražda. Samozřejmě se to neutajilo, všichni v okolí už to vědí a tlak na detektivy se začíná zvětšovat. Pátrají všude možně, ale mohlo jít i o náhodného pachatele, který nemá s místem nic společného. Budík má v ruce jen úlomek sklíčka a hrst trávy umazané od sazí.

U ZDI

Stará výměnkářka, surově podříznutá, nalezená sedící na židli nad svou batolící se drůbeží. Okolnosti jasně ukazují na loupežnou vraždu a inspektor Budík zpočátku nepochybuje. Nabízí se motiv zmizelých peněz, ukrytých v náboženské knížce, takzvaném nebeklíči, jak bylo na vesnici zvykem. Stopy ukazují, že rodina, tedy vážený syn hospodář a jeho žena, jsou nevinní, že útočník přišel zvenku. Ale kdo? Může hrát nějakou roli blízcí se soud o pozemky, ve kterém má stará paní svědčit? Otázky se komplikují, vesnice na okraji Prahy se jeví jako čím dál tajemnější svět, v němž se dějí poněkud nepochopitelné věci.

NEDOHŘANÁ ETUDA

Každý má své problémy. Vrchní inspektor Budík se svými dcerami, policejní agent Nováček se svou dívkou, inspektor Havlík s jistou dámou lehké pověsti. Ale vražda je přece jen vražda a má přednost. Tentokrát je to mladá, pěkná holka jménem Kristýna uškrcená v Malé Chuchli, tedy v Budíkově Velké Praze. Shání se po ní jiné sympatické děvče Eliška, které u ní bydlí. Vyšetřování se rozbíhá a najevo vycházejí zajímavé věci. Je tu jistý fotograf, který se kolem Kristýny točil, a jsou tu také jistí pánové, jejichž děti Kristýna učila hrát na klavír.

PEKELNÝ STROJ

Zdánlivě nenápadný pan Pouliček je ve skutečnosti válečný hrdina, odborník na výbušniny, ale rovněž neúspěšný vynálezce a písař na stroji v písárně patřící jeho příteli z války. Ten přítel mu ovšem spí se ženou. A protože je toho na pana Poulička moc, rozhodne se konat. Mstít se za svůj zmarřený život a trestat. Jako první to odnese zrádný přítel, za kterým chodí písařova žena. Vraždu vyšetřuje vrchní inspektor Budík a jeho muži. Tentokrát však nemají vraha na konci příběhu, ale na jeho samém začátku. Pro kriminalisty zcela nová hra, se kterou nemají tolik zkušeností.

ZMIZELÁ

Na břehu řeky byly nalezeny ženské šaty. Ukazovaly na neznámou sebevražedkyni, odnášenou proudem řeky. Nebo snad ukazuje oblečení k vraždě? Nebo je to všechno jen nějaký nevinný omyl? Vrchní inspektor Budík má o čem přemýšlet. Když se ukáže, kdo je pohřešovanou osobou, zavede vyšetřování kriminalisty k pekaři, který svou ženu pohřešuje, i k inženýrovi, milenci pekařovy mladé manželky.

LEPŠÍ ŽIVOT

Ve vesnici na okraji Prahy, patří k hlavnímu městu, nalezne stará matka svého syna mrtvého. Je zavražděný dvěma střelami, do hrudi a do hlavy. Začátek ukazuje na obvyklé rutinní vyšetřování, ale to se brzy zkomplikuje. Žena zesnulého hospodáře je pryč a nikdo neví, kam zmizela. Nic se neví ani o čeledínovi, jehož pokoj zůstal prázdný. První stopou jsou krvavé skvrny na dvoře a zakrvácený nůž. Je to poněkud zmatek a Budík se v něm musí vyznat. Jak navíc začátek vyšetřování s výslechem ukáže, zmizely peníze na vkladní knížce s cennou broží a stará matka svou snachu zrovna nemilovala.

DOKTOR HERZOG

Na předměstích Prahy, tedy v království vrchního inspektora Budíka, nestály jen vesnické statky či dělnické domky, ale i nové, výstavné vily těch bohatých. Jedna z nich patří doktoru Herzogovi, právníkovi, novému Budíkovu příteli a zachránci jeho dcery Sisi z vězení. Nyní ovšem jeho mrtvé tělo leží pod balkonem vily. Nachází ho manželka, krásná paní Milada Herzogová. Případ je od první chvíle zvláštní, nejednoznačný až matoucí. Navíc jde o kauzu, která se inspektora osobně dotýká. Budík si také vzpomene, že měl doktor obavy z jistého propuštěného vězně, který mu vyhrožoval. Je to správná stopa? Nebo jde o klasickou rodinnou šarádu?

TAJEMSTVÍ

Žofie Půlpytlová, bohabojná žena, je zastřelena v lesíku na pokraji Prahy. Její muž je bývalý legionář a alkoholik, střelající v opilosti po krysách na zídce, syn Karel je farářem, František je truhlářem a Vojta, který pro osobní neštěstí opustil Boha, byl svou matkou proklet. Vrchnímu inspektoru Budíkovi je rychle jasné, že problém se s největší pravděpodobností skrývá v této podivné rodině. Ta se před ním a jeho muži ovšem uzavírá do sebe. Dlouho trvá, než tým pronikne do sítě spleťtých vztahů a závislostí, do složitých vztahů, na jejichž konci je vražda hluboce věřící ženy a matky, jejíž dobrota je poněkud zvláštní.

HOST DO DOMU

Poslední díl se odehrává o Vánocích. Do domu zlatníka Vejvody vstupují dva tajemní mniši s prosbou o pohostinství a ochranu před sněhovou bouří. Zlatník je zbožný muž a jejich prosbě vyhoví. Ráno jsou mniši pryč, v domě zůstává mrtvola zlatníka se smrtelnou ránou na hlavě. Navíc zmizel Vejvodův zlatý křížek, který zlatník nosil na krku. Dva tajemní mniši, údajně nesoucí pastýřský list do kláštera, představují první směr vyšetřování, které si bere na starosti policejní agent Nováček. Druhý směr navádí kriminalisty k rodině mrtvého, ovšem ani tady nejde o jednoduchou záležitost. Brzy se prozrazují utajené vztahy, dvojaké charaktery i složité pohnutky, ale Budík si stále nemůže vybrat, který z možných motivů vede k vraždě.

Z NATÁČENÍ

Kocour Arnošt při natáčení s panem Bartoškou častokrát slastně vrněl.

Kola kotelny bubenečské Staré čističky odpadních vod museli roztočit filmaři až v postprodukcí. Aby se dala do regulérního chodu, museli by začít s topením alespoň o dva dny dříve.

Dům inspektora Budíka situovali filmaři do Salvátorské ulice na Praze 1.

Na jezírku Žernovka natáčel štáb v květnu, přesto byla nepříjemná zima, což komplikovalo zejména scény s nalezeným tělem ve vodě. Natáčení u vody znepříjemnila vedle počasí také příjezdová cesta, která kvůli stavebním úpravám znemožnila odvoz techniky zpět.

Poslední díl se odehrává o vánočním čase. Jelikož současné zimy záběrům s bílou krajinou příliš nepřejí, museli filmaři zasněžovat třiceti pytlí umělého sněhu.

Pisárnu vybudovanou ve Dvoře Králové pro účely natáčení pátého dílu vybavili filmaři osmnácti historickými psacími stroji.

V Josefově u Opočna se natáčela většina z pátého dílu. Vojáky si zahrála rota Nazdar z Klubu vojenské historie a členové klubů historických hasičů. I přes zajištění za pomoci kaskadérů a pyrotechniků byly neplánovaně zničeny pouliční lampy.

Záběry z pitevny, kde kraluje v seriálu Jiří Lábus, vznikaly v Poštovním muzeu.

Pád do studny z prvního dílu se točil v obřím akváriu. Samotnou studnu dostavěl pro filmaře její majitel v Uhersku na Pardubicku.

Taneční scénu natáčela Darija Pavlovičová s Denisem Šafaříkem pod dohledem tanečního mistra Jaroslava Brabce v pražském Hlaholu na Masarykově nábřeží.

Na pečení si filmaři domluvili odborného poradce. Historickou pekárnu, která se objevuje v šestém díle, našli lokační v Černčicích.

Díky sdružení Gemini si mohli na malém plácku za Strakovou akademií, v samotném centru Prahy, vyšetřovatelé vychutnat guláš s chlebem a pivem.

Deštivé počasí u zámku ve Veltrusech v původním scénáři nebylo. Pro zachování kontinuity záběrů tak byly některé z navazujících scén kroupeny.

Pro paní Vlastu Chramostovou bylo natáčení Zločinů Velké Prahy bohužel posledním.

Štáb Zločinů Velké Prahy děkuje a přeje při sledování příjemnou zábavu.

PŮVODNÍ IDEA SERIÁLU

MICHAL DLOUHÝ

AUTOR NÁMĚTU

JAN OTČENÁŠEK, MICHAL DLOUHÝ

SCÉNÁŘ

PETR ZIKMUND, JAN DRBOHLAV, ZDENĚK ZAPLETAL, IVAN HEJNA

REŽIE

JAROSLAV BRABEC

HLAVNÍ KAMERAMAN

PAVEL BERKOVÍČ

STŘIH

FILIP ISSA

ZVUK

VÁCLAV VONDRÁČEK

HUDBA

JAN PONOCNÝ

ARCHITEKTI

VÁCLAV VOHLÍDAL, JANA BOHÁČKOVÁ

KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE

SIMONA RYBÁKOVÁ

VÝKONNÁ PRODUCENTKA

ILONA JIRÁSKOVÁ

KREATIVNÍ PRODUCENT

JAN LEKEŠ

HRAJÍ

JAROSLAV PLESL, JIŘÍ LANGMAJER, DENIS ŠAFAŘÍK, LENKA VLASÁKOVÁ, SABINA ROJKOVÁ, DARIJA PAVLOVIČOVÁ, ILDIKÓ VARGOVÁ, LUCIE ZÁČKOVÁ, MIRA ŠTĚPÁNOVÁ, JIŘÍ BARTOŠKA, MIROSLAV TÁBORSKÝ, ONDŘEJ MALÝ, FRANTIŠEK NĚMEC, JIŘÍ LÁBUS, JOSEF ČARDA A DALŠÍ

KONTAKT PRO MÉDIA:

Marek Blažíček | tel.: +420 261 137 524 | mob.: +420 730 800 883 | marek.blazicek@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2020 | www.ceskatelevize.cz

Fotografie ftp://ceskatelevize.cz/

pavel.kral@ceskatelevize.cz